

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.372 van 20 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANSTEENHUYSE loco advocaat T. OP DE BEECK en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 januari 2008 het Rijk binnen en diende op 1 februari 2008 een asielaanvraag in. Op 28 mei 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*U verklaarde over de Bhutanese nationaliteit te beschikken, tot de Nepalees sprekende*

Lhotshampa-bevolking te behoren en afkomstig te zijn uit het district Sarbang. In maart 1992, toen u tien jaar oud was, raakte u tijdens een spelletje op straat met uw pijl en boog een grotere vriend, die tot de Drukpa-bevolking behoort. Het was een klein incident maar zijn ouders maakten er een zaak van en gingen naar de politie. U werd gearresteerd en twee dagen opgesloten. Door tussenkomst van uw ouders en van burens werd u vrijgelaten. Vier of vijf dagen later kwam het leger naar uw huis en ondervroegen uw ouders over hun documenten. Uw ouders moesten mee met de militairen. U verbleef bij de burens. Vier of vijf dagen later begon het leger de huizen van de Lhotshampa's in uw regio af te branden. Een grote groep Lhotshampa's uit uw dorp, waaronder u, werd naar Sarbang gebracht en vervolgens werden jullie naar de grens gebracht. Van 1 maart 1992 tot juni 1994 verbleef u in het vluchtelingenkamp Beldangi-1 in Damak. U vond werk als huishoudhulp bij een politieagent. Na ongeveer anderhalf à twee jaar kreeg u problemen met de Mao Badi. De politie had een inval gedaan tijdens een meeting van de Maobadi en, omdat u bij een politieagent werkte, werd u er van verdacht hen aan de politie te hebben overgedragen. De Maobadi pakten u op en hielden u vijf dagen vast. U werd erg geslagen. Bij uw vrijlating kreeg u te horen dat u uit het gebied moest verdwijnen. U vluchtte naar Hetauda waar u werk vond als afwasser in een klein restaurant van een moslim. Als gevolg van het feit dat twaalf Nepalezen waren gedood in Irak ontstonden in Nepal rellen. De restauranteigenaar werd uit zijn restaurant gebracht en geslagen. U werd ook buiten gesleurd en geslagen. Zodra de politie verscheen lieten ze u los. U vluchtte naar Chandranikpur. U vond er werk als huishoudhulp en als hulp in een theewinkel-restaurant. Op 19/11/2063 (03/03/2007) aten vijf à zes Madeshi er snacks. Toen ze zagen dat u alleen was, weigerden ze te betalen. Ze bedreigden u en sloegen u. De Madeshi namen u mee. U werd vastgehouden in een plaats met hutten en een tent in het midden. U diende voor hen te werken. U moest voor hen koken en pamfletten helpen verdelen. Na drie maanden kon u ontsnappen. U ging opnieuw naar de theewinkel. U vernam dat de vorige eigenaar de winkel had verkocht en naar Dubai was vertrokken. De nieuwe eigenaar regelde voor u een smokkelaar. Op aanraden van de smokkelaar trok u opnieuw naar het Beldangi-kamp om er een bewijs op te halen dat u er was ingeschreven. U trok naar Kathmandu en verbleef er tot 16/10/2007. Vervolgens ging u naar de Indische hoofdstad Delhi. U verbleef er tot 29/01/2008. Die dag nam u het vliegtuig naar Frankrijk. U arriveerde er dezelfde dag. Vervolgens nam u een taxi naar België. U arriveerde in België op 30/01/2008. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een registratieformulier van de "Refugee Co-Ordination Unit" van de Nepalese overheid neer."

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoeker roept als eerste middel in "Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht; Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Schending van art. 62 Vreemdelingenwet".
3. Verzoeker stipt aan: "Aangezien het een algemeen rechtsbeginsel is dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte: ook art. 62 vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed; L'exigence de la motivation d'une décision est destinée a ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons que la justifient." (Cons, Etat. 12 mai 1989, arrêt n° 32.560. R.A.C.E., 1989); Dat bovendien de wet van 29 juli 1991 de overheid verplicht

om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt; Dat deze motivering bovendien afdoende moet zijn” en “Dat het in casu duidelijk is dat het gaat om een beslissing die onderworpen is aan de formele en de materiële motiveringsplicht” en “dat er dus onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en motivering”.

1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
4. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.
5. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Nopens de status van vluchteling.

6. Verzoeker roept als tweede middel een “schending van de Conventie van Genève” in. Verzoeker wijst er op dat hij *“ernstige en systematische daden van vervolging onderging, gepleegd door de Bhutaneze overheid, maar ook (in latere instantie in Nepal) door gewone burgers. Dat het geweld in Nepal dus niet alleen uit Mao Badi-hok kwam, maar ook van gewone burgers die zich keren tegen illegale inwijkelingen uit Bhutan Dat zulk geweld impliciet wordt getolereerd door de overheid, die weinig onderneemt; Dat dit soort daden van vervolging, gesteld door gewone Nepalezen, goedkeuring kregen en krijgen van de overheid, die er hoegenaarnd niet tegen optreedt; Dat daardoor deze actoren in*

zekere zin overheidsactoren worden, *Dat volgens de Guide des Procédures actoren van vervolging ook privé-personen kunnen zijn, indien hun gedrag door de overheid wordt goedgekeurd of zelfs aangemoedigd, zoals in casu: Dat er dus onjuiste interpretatie en bijgevolg toepassing werd gemaakt van de Conventie van Genève.*”.

1. De Commissaris-generaal stelt dat *“geen geloof [kan] worden gehecht aan uw beweerde Bhutanees nationaliteit en daarmee aan het feit dat u een Lhotshampa-vluchteling uit Bhutan bent”*.
7. Verzoeker adstrueert zijn voorgehouden identiteit niet met originele identiteitsdocumenten met foto en kan zelfs geen begin van bewijs neerleggen omtrent zijn identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas.
1. Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht zijn verklaarde nationaliteit betwist *“dat in het zuiden van Bhutan, de streek waarvan hij afkomstig is, ongeacht de invoering van de zgn. ‘driglam namzha’, het Nepalees toch nog altijd de boventoon voert; Dat de politie en de dorpsleider zelf altijd Nepalees spraken; Dat hij enkel een paar woordjes dzonkha spreekt en begrijpt; Dat verzoeker bovendien maar tot zijn 10 jaar in Bhutan is geweest, en dus helemaal geen begrip heeft van de landbouwmethoden aldaar, of van administratieve indelingen; Dat het ook normaal is dat hij zijn dorp niet precies kan beschrijven, precies omdat alles zo lang geleden is, en omdat hij als kind alles niet zo gedetailleerd in zich heeft kunnen opnemen; Dat het niet fair is zulks te vragen aan iemand die daar amper reminiscenties van kan hebben; Dat de resultaten aangaande deze kennisvragen in redelijkheid moeten beoordeeld worden. En zeker niet als enige criterium kunnen gelden.”*.
8. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij afkomstig is van een landbouwersfamilie en dus van kindsaf dagelijks geconfronteerd werd met de landbouwsector in zijn land van herkomst. Het is dan ook redelijk te verwachten dat hij deze uitvoerig kan toelichten. Zijn jonge leeftijd kan zijn onwetendheden evenmin toedekken aangezien elementaire gegevens zoals zijn dorp niet ontsnappen aan de (beperkte) leefwereld van een tienjarige. Uit het gehoorverslag blijkt dat zijn kennis van de Lhotshampa gemeenschap ondermaats is en toen hem gevraagd werd waarin zijn gemeenschap zich van andere onderscheidde hij slechts kon zeggen *“andere taal, andere kledij, andere religie”* (gehoorverslag CGVS, 2 april 2008, p.7). Indien verzoeker deel uitmaakt van de Lhotshampa gemeenschap uit Bhutan is het redelijk te verwachten dat hij de specificiteit van deze gemeenschap uitvoerig kan toelichten. Verzoeker toont geen minimale verbondenheid aan met de Bhutanees maatschappij. Dit klemmt te meer nu verzoeker beweert in een Bhutanees vluchtelingenkamp te zijn opgegroeid en dus ook in Nepal direct geconfronteerd werd met zijn etnie en hun specifieke leefomgeving. Zijn onwetendheid op dit punt ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden afkomst.
9. Verzoeker legt een registratieattest neer van het refugee-camp waar hij zou verbleven hebben van maart 1992 tot juni 1994. Hij verklaart dit er persoonlijk te hebben opgehaald, op aanraden van de smokkelaar, vooraleer hij naar België kwam.
1. De bestreden beslissing stipt aan *“dat, na controle door het UNHCR van het door u neergelegde registratieformulier van de “Refugee Co-ordination Unit” van de Nepalese overheid, de vroegere aanwezigheid van de op het formulier vermelde*

persoon in geen enkele van de drie Beldangi-kampen werd teruggevonden. Bovendien ontbreken, volgens deze informatie, op het registratieformulier essentiële gegevens. Het registratieformulier bevat geen volledig adres. Het relevante Beldangi-kamp had op het formulier moeten worden vermeld. Bovendien werd de "Sub Sector" niet ingevuld terwijl net de "Sub Sector" een essentieel element is in de adressen in de kampen. Verder dient te worden opgemerkt dat, volgens deze informatie, doorgaans geen foto's van de betrokkenen op het bedoelde registratiedocument worden aangebracht."

2. *Verzoeker stipt aan "Dat men hier toch enigszins rekening moet houden met de precieze omstandigheden van verzoekers verblijf aldaar; Dat dit tussen 1992 en 1994 was; Dat men zich de vraag kan stellen of in die periode alles zozeer accuraat werd bijgehouden en geregistreerd; Dat verzoeker toen bovendien maar 10 jaar oud was en begeleid werd. Dat het zeer goed mogelijk is dat hij als kind niet werd geregistreerd, of toch niet op de gelijke manier; Dat verzoeker vaststelt, met het CGVS, dat het document voorts niet volledig zou zijn ingevuld, of ten onrechte een foto bevat, doch dat hij alleen maar kan zeggen dat hij het zo heeft ontvangen; Dat nooit kan uitgesloten worden dat het onregelmatig wordt afgeleverd; Dat men dit verzoeker niet ten kwade kan duiden; Dat het CGVS alleszins niet kan zeggen, of dit alleszins niet doet dat dit document zwart op wit een vervalsing zou betreffen: dat iedere twijfel daar gunstig geïnterpreteerd dient te worden."*
3. *Uit het dossier blijkt dat de bevindingen van de Commissaris-generaal steunen op informatie die Cedoca ontving via UNHCR Brussel van UNHCR Kathmandu en UNHCR Damak. Deze informatie, die de Raad betrouwbaar acht, wordt door verzoeker geenszins weerlegd. De loutere veronderstelling dat de "Refugee Co-ordination Unit" in 92-94 mogelijk niet behoorlijk functioneerde wordt niet aangetoond, noch geobjectiveerd en wordt overigens tegengesproken door de UNHCR documentatie waaruit duidelijk een gestructureerde registratie blijkt. Het antwoorddocument van Cedoca bh2008-007w stelt uitdrukkelijk "Het is uitgesloten dat een nieuwe foto op een oude versie van een document zou aangebracht worden." Het is dan ook niet ernstig te stellen dat er nog steeds twijfel zou bestaan of het document vervalst werd en dat dit in verzoekers voordeel dient te worden geïnterpreteerd. Dit klemmt te meer nu verzoeker, indien hij effectief in het vluchtelingenkamp heeft verbleven, naliet zelf contact op te nemen met de bevoegde instanties om dit vooralsnog aan te tonen. Niet in het minst dient te worden toegevoegd dat verzoeker zijn identiteit niet aantoon, zodat hij niet minimaal aantoon dat het document hem aanbelangt. Verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt niet enkel ondermijnd door het neerlegde document maar tevens door het volhouden van de echtheid van een concreet aangetoond frauduleus document. Bovendien kan uit verzoekers onverklaard gebrek aan elementaire kennis over de Lhotshampa tezamen met het neergelegde frauduleuze document, slechts geconcludeerd worden dat verzoeker moedwillig voor de asielinstanties een fictieve en verzonnen nationaliteit aanmat.*
10. *De Commissaris-generaal wijst er verder op "dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het document waarmee u naar Europa bent gereisd. Gezien de reële kans op controle tijdens de reis en bij het binnenkomen van de Schengen-zone is het immers onaannemelijk dat u nooit hebt geweten wat de geboortedatum en -plaats was, vermeld in het valse Indische paspoort waarmee u reisde en dat u niet wist of er een visum in was aangebracht. Dit laat het CGVS toe op een gereede wijze te vermoeden dat u met uw eigen legale documenten bent gereisd en dat u die documenten voor de Belgische autoriteiten achterhoudt om uw werkelijke identiteit en nationaliteit te verhullen."*

1. Verzoeker erkent dat hij *“niet wist welke de precieze identiteitsgegevens waren op het valse Indische paspoort dat hij bij zich had: hij kende wel de naam, maar niet de geboorteplaats en -datum van de persoon;”* doch wijst er op *“Dat verzoeker echter maar amper dit document in handen heeft gehad, vermits zijn passeur bij hem was en dit het merendeel van de tijd bij zich hield; Dat verzoeker het alleen in handen kreeg bij de grenscontrole zelf, en in elk geval nooit dit paspoort heeft kunnen bestuderen; Dat het vermoeden van het CGVS dat verzoeker met eigen documenten zou zijn ingereisd, en loutere veronderstelling is, die niet kan bewezen worden.”*
2. Aangezien verzoeker met het vliegtuig naar Europa reisde moet hij op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt hij op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Zijn verklaring in dit verband *“En uw ticket? Alles teruggenomen. Bagage tag? Ik had enkel handbagage”* (gehoorverslag CGVS, 2 april 2008, p.5) kunnen niet overtuigen. De geloofwaardigheid van zijn voorgehouden, illegale reisweg wordt verder ondermijnd door zijn onwetendheid inzake de identiteitsgegevens die vermeld waren op het vals paspoort waarmee hij de douane passeerde. Passagiers op internationale vluchten worden herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat verzoeker dermate onvoorbereid kon reizen is dan ook niet geloofwaardig en bovendien is het evenmin aannemelijk dat de smokkelaar dit zou toestaan en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen.
11. Verzoekers voorgehouden Bhutaanse afkomst komt niet enkel bedrieglijk voor, hij maakt evenmin zijn illegale reis naar Europa aannemelijk. Zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming kan dan ook niet overtuigen. Er is dan ook niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967. In toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Nopens de subsidiaire bescherming.

12. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de *“Schending van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, m.n. de subsidiaire bescherming”*. Verzoeker stelt *“Dat indien de Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat verzoekers persoonlijke situatie (m.n. de door hem ingeroepen feiten) niet kunnen weerhouden worden als grond voor toepassing van de Conventie, dan zijn ze toch zeker te weerhouden m.b.t. de het subsidiair beschermingsstatuut; Dat ook in deze opnieuw moet worden verwezen naar de bronnen zoals hoger geciteerd; Dat genoegzaam moge blijken dat acties zoals ondernomen tegen illegale personen in Nepal, indien zij niet als “vervolging” kunnen worden beschouwd, in ieder geval daden zijn zoals beoogd in art. 48/4 VW: Dat de integriteit, zowel fysiek als geestelijk, van verzoeker onmogelijk kan gewaarborgd worden in een land als Nepal, indien hij daar opnieuw zonder statuut zou moeten leven; Dat hij nog steeds zal gevisieerd worden, op alle mogelijke manieren; Dat verzoeker evenwel zeer expliciet volhardt in zijn stellingname dat hem het statuut van politiek vluchteling zou moeten verleend worden.”*
1. Aangezien verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in

de Vreemdelingenwet, aannemelijk. Zoals hoger gesteld komen verzoekers Lhotshampa origine en Bhutaanse nationaliteit bedrieglijk voor. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Bhutan. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

13. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 oktober 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

K. DECLERCK.